

A Parazita Kollexion

X szerint a világ: Szilágyi János

Router parazita: Vámos Miklós

<https://www.noklapja.hu/hetilap/2021/08/13/nok-lapja-x-szerint-a-vilag-szilagyijanos/>

lásd még :

http://www.guo.hu/WORDPRESS/Laszlo-Hortobagyi_Gayan-Uttejak-Orchestra/_By_The_Way/Szimulakrum/2017_Sandor_Gyorgy.pdf



VÁMOS MIKLÓS KÉRDÉSE:

Kedves János, a magyar rádiózás egyik doyenjévé váltál, akár tetszik ez neked, akár nem. Kíváncsi vagyok, mit szólna ahhoz, ami manapság a rádió(k)ból szól. El tudod-e fogadni, amikor két viszonylag fiatal ember egymás erőltetett poénjain röhögcsél, és ezt kapják a hallgatók műsor gyanánt. Valamint: ha kineveznének a közszolgálati rádió élére, mik volnának a legelső intézkedéseid?

SZILÁGYI JÁNOS VÁLASZA:



Kedves Miklós, zavarba hoztál a kérdéssel, ugyanis nem vagyok rendszeres rádióhallgató. Pedig annak idején a Magyar Rádió az otthonom volt, több mint negyed századot töltöttem ott. Ha kiléptem a szobámból, gondosan eloltottam a villanyt, hogy spóroljak, akárcsak odahaza.

Nekem és a munkatársaimnak természetesen nem az volt a célunk, hogy egymáson röhögcséljünk, inkább a hallgatókat akartuk szórakoztatni. Kifejezetten a megnevettetésükre gondolok. Igaz, erre volt egy csapat, akik a Rádiókabarét csinálták. Ha úgy tetszik, ők voltak a hivatásos, a „kinevezett” bohócok, akiket a közönség szeretett, megbecsült, és persze milliónyian hallgatták őket.

Egy bizonyos április elsején ügyeletes riportert voltam a Déli krónikánál. Az adás előtt másfél órával jutott eszembe, hogy ezen a napon szokták ugratni egymást az emberek, nekünk is kéne valami tréfát csinálnunk. A szerkesztő rögvést beleegyezett. Az idő rövidsége miatt más nem jöhetett szóba, csak a telefon. Lázasan lapozgatni kezdtem a telefonkönyvet. Pillanatokon belül ráakadtam egy hivatalos gombavizsgáló-tanácsadó-szakértő intézményre. Azóta sok év eltelt, de azért nagyjából fel tudom idézni a párbeszédemet a gombaszakértővel.

– Felvilágosítana, kérem, hogy a gyilkos galóca mikor fejt ki jobban a mérgező hatását, ha pörköltnek készíti el az ember, vagy ha kirántja?

– És ez miért érdekli?

– Mert szeretném valakivel megetetni.

– Hogy képzeli? Erre nem válaszolok. Maga nem normális! Hívom a rendőrséget!

– Ahelyett, hogy szaktanácsot adna, rendőrséggel fenyeget?

– Maga gyilkos! Meg akar ölni valakit!

– Ne kiabáljon, inkább ismerje el, hogy maga nem is gombaszakértő, láthatóan fogalma sincs, hogy pörköltnek elkészítve vagy kirántva mérgezőbb-e a gyilkos galóca.

Ezzel lecsaptam a telefont. Nekiugrottam a vágásnak, hogy ez még beleférjen a Déli krónikába. Örült sikere volt, napokig kidüllesztett mellet járkaláltam a Rádió folyosóin.

Arra gondoltam, miért ne lehetne ezt a műfajt rendszerezíteni, természetesen a saját műsoraimban. A nem létező Ütügyi Főigazgatóság nevében felhívtam néhány Andrassy úti, akkor még Népköztársaság útjai lakost, hogy kikérjem a véleményüket arról a tervünkről, hogy Budapest egyik legismertebb főútját, az aszfaltot felszedve, csempével akarjuk befedni, de csupán három szín áll rendelkezésünkre, mégpedig zöld, sárga és rózsaszín. Senki nem akadt, aki gyanút fogott volna, mélységesen elgondolkodva tippetek adtak. Ám csak a zöldet és a sárgát kérték. Ezért a beszélgetéscsokrot így zártam: „És akkor én mi a túrót csináljak a rohadt rózsaszínű csempékkel?”

Étől kezdve rendszeresen „gyártottam” ehhez hasonló telefonvicceket, de eljött az idő, amikor már nem olyan lázas izgalommal ültem a telefon mellé, mint korábban. Mind többször kaptam magam azon, hogy miközben csőbe húzom a kiszemelt áldozatot, megsajnálom, és együttérzek vele. Ráeszméltem arra is, hogy más sem teszek, mint megalázom, kinevettetem, zavarba hozom ezeket az embereket.

Ám hazudnék, hogy efféle etikai mérlegelés miatt hagytam abba a telefonbetyárkodást. A végső lökést az adta, amikor a Magyar Néphadsereg Kutyatáp-Hadosztályának másodtisztjeként mutatkoztam be valakinek, a hívott fél pedig rögtön közbekérdezett: „Nem Szilágyi Jánossal beszélek?”

Miklós, a második kérdéstdől még nagyobb zavarban vagyok. Mint említettem, rádiót ritkán hallgatok, legfeljebb a kocsimban, akkor is zenét. Az úgynevezett közszolgálati adókat pedig már rég elfelejtettem. Ennek ellenére vannak elképzeléseim, hogy milyen műsorok hangoznának el az általam vezetett rádióban. Pontosabban: milyenek nem. Az első intézkedésem az lenne, hogy minden politikai témával foglalkozó riportot, összeállítást, értékelést megszüntetnék, mert ez az ország, éppen a politika „jóvoltából”, annyira kettészakadt, hogy képtelenség úgynevezett objektív műsorokat készíteni. Rendszeresen meg is kérdezhetnék legkülönbözőbb korú, foglalkozású rádióhallgatókat arról, hogy mit nem szeretnének hallani. Szerintem a rádiózás három dologból áll: szöveg, zene, csend. Az általam vezetett közszolgálati rádió főként a harmadikkal élhetne: a csennel. ●

Ettől kezdve rendszeresen „gyártottam” ehhez hasonló telefonvicceket, de eljött az idő, amikor már nem olyan lázas izgalommal ültem a telefon mellé, mint korábban. Mind többször kaptam magam azon, hogy miközben csőbe húzom a kiszemelt áldozatot, megsajnálom, és együttérzek vele. Ráeszméltem arra is, hogy mást sem teszek, mint megalázom, kinevettetem, zavarba hozom ezeket az embereket. Ám hazudnék, hogy efféle etikai mérlegelés miatt hagytam abba a telefonbetyárkodást. A végső lökést az adta, amikor a Magyar Néphadsereg Kutyatáp-Hadosztályának másodtiszteként mutatkoztam be valakinek, a hívott fél pedig rögtön közbekérdezett: „Nem Szilágyi Jánossal beszélek?”

tehát :

[http://www.guo.hu/___WORDPRESS/Laszlo-Hortobagyi_Gayan-Uttejak-Orchestra/_Thoughts_Hortopaedia/2010_A-Rendezo-elv_\(eL-Horto\).pdf](http://www.guo.hu/___WORDPRESS/Laszlo-Hortobagyi_Gayan-Uttejak-Orchestra/_Thoughts_Hortopaedia/2010_A-Rendezo-elv_(eL-Horto).pdf)

A *Rendező-Szerkesztő* - a jelenkori vagy fenti gyakorlat alapján - legyártat, kölcsönvesz néhány homályos, de lukratívnak bizonyuló elképzelést íróktól, zenészekről, majd miután további csepűragó áldozatokat jelöl ki a végrehajtásra hátradől, rendezésre éhesen. Ekkor a buzgó és *Kitüntetett Áldozatok* órákat körmölnék, ugrálnak és verselnek, ezt a *Rendező-Szerkesztő* azonnal átírja, szerkeszti sőt értelmezi - rosszul. Ezt követően a *Rendező-Szerkesztő* egyes szám első személyben nyilatkozik, mert az ún. művészeti kasztba sorolta magát, ezért amikor ráélvez forgatókönyvre, kottapapírra és billentyűkre, elvárja, hogy pórnép és az általa szekírozott társulat azt lenyalja. Ekkor a kész műmédiatápot, ha a kötelező cívódás és hercehurca után az eredeti kreátor vagy megrendelő esetleg jóváhagyja, akkor az olykor meg is valósul. Itt a rendezett *Mű* vagy *Társulat* avagy *Alkalmazott Személyiség* azzal fizet, hogy mint *Megrendezett Kiválasztott*, nyilvánosan ömlenghet és onanizálhat a *Rendező-Szerkesztő* segédletével, olykor *ars poetica* egy percben a TV-kben hirdetésként becsatornázza. Mármint a *Rendező-Szerkesztő* szellemi akciórádusza által lefedett területen belül. Ugyanakkor a *Rendező-Szerkesztő* mindig számonkér, mintha született előjoga lenne a lopott koncepciójának egyedüli megváltásként történő kikényszerítésére, de minden szükségszerűen megjelenő hibát a *Megrendezettek*re hárít.

Általános gyakorlat ez, nem más mint *karma*építés leszívott idegen zsírokból, még akkor is ha a *Rendező-Szerkesztő* valamely homályos trend alapján, de őszintén választ *Áldozatot*, annak vélt, piacképes médiaaurájában való közösülés latens szándékával.

A jelenlegi képviselői alapján mindenképpen immorális és hullarabló a rendszer.

Számtalan *Hivatásos Rendező-Szerkesztő-Riporter* csillogó fogsora, utódainak egyetemi oktatása, kitüntetése, társadalmi betokosodása és tőzsdei portfóliója mögött számtalan *Megrendezett-Meginterjúvolt* (sokszor önkéntes) *Áldozat* lerabolt sorskönyve húzódik meg.

A mediaportfóliók és a társadalmi hálózat és a törzsi szelekció által kiszelektált *Rendezői-Szerkesztői Személyiség* típusa mindig garancia : a szorongásaikat és tehetségtelenségüket agresszivitásba rejtő, instabil, a pillanatnyi médiajelenlét későbbi tökécsithetőségét féltő és a meddő intellektust gügyögő szarrágással álcázó médiaszemélyiségek áradata - állandó.

A hamis társadalmi/családi előjogként kialakult-öröklött - rendezői képzés és az ebből tökécsített anyagi tulajdonlás (mely nem más mint döntésszféra más emberi életek felett) azon önmaguktól is elidegenedett intellektusok kasztjához és újratermeléséhez vezet, amely - a mindennapi létben is vonszolt - vízfejként nyomorítja meg tulajdonosainak érzelmi-intellektuális életét. Ez a típusú csökött, hímnemű intellektus, mikor izzadtan ébred bemutató előtti álmából és remegő lába közé néz, ott csupán zárt domborulatot vizionál. Kezdetben - később már azt sem.

Az ebből a szellemi háttérből érkező "*alkotók*" a kulturális/vallási hagyományaik és kaszthálózati zártságuk évezredes *walhallai* szögesdrótként kerített hinterlandjukból következően, olyan (ön)korlátok között mozognak, amelyek megakadályozzák a kooperatív alkotóművészként történő kiteljesedésüket, tudásuk csupán reciklizált, retrospektívan összegző, hulladékfeldolgozó, kifejezetten parazita típusú meddő intellektussá válik.

(*Hortobágyinak Látszó 2010, www.guo.hu, és a "Puppies & Kittens of Budavár" website levelező tagja*)